

Hemma hos en dam

NÄR MAN SER Marie-Louise De Geers utställning i Galleri He-land kan man få intrycket att vi här har att göra med en konstnär som ännu inte riktigt kommit ur den sk kiss-o-bajs-åldern. Hennes intresse för det exkrementala är mycket stort. Men denna typ av för-sexuella fixeringar är i hennes bilder ofta kombinerad med mera vuxna övningar på det erotiska området. I själva verket är det denna blandning av naivt (eller infantilt) och erfaret som gör hennes bilder så effektiva. Och man kan aldrig i denna blandning utskilja det ena från det andra.

Det vore fel att kalla Marie-Louise De Geers oskuldsfullhet för skenbar. Jag tror att den är total och äkta, liksom hennes hämningslöshet. Det är detta som gör hennes bilder så sataniskt avslöjande — på gott och ont och utåt och inåt. När hon blottar andras drömmar, bedrägerier och svagheter så döljer hon inte sig själv. Och det är genom denna självutlämnande uppriktighet som hon blir trovärdig.

Många blir chockerade av det oensurerade framsläppandet av de intimaste fakta, kanske speciellt därför att det sker i en skala av flickrumsfärger och i en stil som kombinerar serieteckning ("Lisa och Sluggo") med Einar Jolin. Men det hon blottar är ju inte i första hand "intimiteter" utan samhällsförhållanden, den djupa otillfredsställelsen i konsumtionsöverflödet och de många formerna av ersättningströst; drömmar, förklädnader, prydnader, ätande...

Detta är inte hela sanningen om Marie-Louise De Geers konst — hon kan göra lustigheter utan vassa uddar också — men det är den oskuldsfulla blickens avslöjande och indirekt satiriska seende som är hennes styrka. Med den har hon mycket än att upptäcka